

КЪМЪ РОДИНАТА.

1.

Родино скжпа,
гори ме болка тжпа,
душата ми трепери.
Зловещи изневѣри
снагата ти сразиха.
Но стига болка тиха!

Родино мила,
въ сърдцето ми унило
е черна скръбъ навѣта.
Душата на поета
престана да ридѣе —
борбата го замая!

Родино моя,
да литна искамъ въ боя
съсь знамето на Яне.
Народътъ ще възстане —
срѣдъ кървавата буря
сърдцето ми прижурия.

Родино-майко,
не съмъ плашлива чайка,
въвъ мене бунта бие.
Нима не съмъ отъ тия
живота си що мразятъ?
— За тебе азъ го пазя!

Родино свидна,
сърдцето стреловидно
лѣти срѣдъ боя кървавъ.
И ето — азъ съмъ първи
устата си раззиналъ:
— свободна си родино!